

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2999/20
13.5.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Марине Кларић Живковић и Зорице Јовановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиља АА из ..., ул. ... бр. ..., ББ из ..., ул. ... бр. ... и ВВ из .., чији је заједнички пуномоћник Милан Петровић, адвокат из Аранђеловца, ул. Краља Петра I број 34/5, против туженог ЈП ЕПС Београд, огранак РБ “Колубара” Лазаревац, ул. Светог Саве број 1, ради исплате, одлучујући о жалби тужиља, изјављеној против пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 84/20 од 2.9.2020. године, у седници већа одржаној дана 13.5.2021. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 84/20 од 2.9.2020. године, у делу става првог изреке, алинеја 1 - 6 и у делу којим је одбијен тужбени захтев за уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање на утужене износе разлике зараде из става првог изреке, алинеја 1 – 6, у делу става другог изреке, алинеја 1 - 6 и у делу којим је одбијен тужбени захтев за уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање на утужене износе разлике зараде из става другог изреке, алинеја 1 – 6 и у делу става трећег изреке, алинеја 1 - 4 и у делу којим је одбијен тужбени захтев за уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање на утужене износе разлике зараде из става трећег изреке, алинеја 1 – 4, а жалба тужиља у том делу **ОДБИЈА**, као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 84/20 од 2.9.2020. године, у осталом делу става првог, другог и трећег изреке, па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени ЈП ЕПС Београд, органак РБ “Колубара” Лазаревац да тужиљама на име накнаде штете због мање исплаћене зараде, исплати следеће износе:

тужиљи АА из ...:

-износ од 9.492,34 динара, са законском затезном каматом почев од 13.2.2014. године до исплате,
-износ од 7.591,99 динара, са законском затезном каматом почев од 13.3.2014. године до исплате,
-износ од 10.091,31 динара, са законском затезном каматом почев од 15.4.2014. године до исплате,
-износ од 11.602,02 динара, са законском затезном каматом почев од 16.5.2014. године до исплате,
-износ од 11.675,81 динара, са законском затезном каматом почев од 12.6.2014. године до исплате,
-износ од 10.969,79 динара, са законском затезном каматом почев од 15.7.2014. године до исплате,
-износ од 12.595,31 динара, са законском затезном каматом почев од 14.8.2014. године до исплате,
-износ од 8.454,55 динара, са законском затезном каматом почев од 11.9.2014. године до исплате,
-износ од 11.462,04 динара, са законском затезном каматом почев од 14.10.2014. године до исплате,
-износ од 12.509,75 динара, са законском затезном каматом почев од 13.11.2014. године до исплате,
-износ од 9.377,73 динара, са законском затезном каматом почев од 11.12.2014. године до исплате,
-износ од 11.258,78 динара, са законском затезном каматом почев од 13.1.2015. године до исплате,
-износ од 11.036,10 динара, са законском затезном каматом почев од 13.2.2015. године до исплате, као и да на досуђене износе надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање за тужиљу уплати припадајуће доприносе по основу обавезног пензијског и инвалидског осигурања, све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

тужиљи ББ из ...:

-износ од 14.290,42 динара, са законском затезном каматом почев од 13.2.2014. године до исплате,
-износ од 7.116,69 динара, са законском затезном каматом почев од 13.3.2014. године до исплате,
-износ од 9.457,72 динара, са законском затезном каматом почев од 15.4.2014. године до исплате,
-износ од 10.876,93 динара, са законском затезном каматом почев од 16.5.2014. године до исплате,
-износ од 10.946,06 динара, са законском затезном каматом почев од 12.6.2014. године до исплате,
-износ од 10.281,05 динара, са законском затезном каматом почев од 15.7.2014. године до исплате,
-износ од 11.856,29 динара, са законском затезном каматом почев од 14.8.2014. године до исплате,

-износ од 10.521,16 динара, са законском затезном каматом почев од 11.9.2014. године до исплате,
-износ од 10.789,51 динара, са законском затезном каматом почев од 14.10.2014. године до исплате,
-износ од 11.724,55 динара, са законском затезном каматом почев од 13.11.2014. године до исплате,
-износ од 11.394,32 динара, са законском затезном каматом почев од 11.12.2014. године до исплате,
-износ од 10.552,10 динара, са законском затезном каматом почев од 13.1.2015. године до исплате,
-износ од 10.350,28 динара, са законском затезном каматом почев од 13.2.2015. године до исплате, као и да на досуђене износе надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање за тужиљу уплати припадајуће доприносе по основу обавезног пензијског и инвалидског осигурања, све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

тужиљи ВВ из ...:

-износ од 14.284,42 динара, са законском затезном каматом почев од 13.2.2014. године до исплате,
-износ од 6.406,27 динара, са законском затезном каматом почев од 13.3.2014. године до исплате,
-износ од 9.456,61 динара, са законском затезном каматом почев од 15.4.2014. године до исплате,
-износ од 10.109,63 динара, са законском затезном каматом почев од 16.5.2014. године до исплате,
-износ од 10.941,45 динара, са законском затезном каматом почев од 12.6.2014. године до исплате,
-износ од 10.279,83 динара, са законском затезном каматом почев од 15.7.2014. године до исплате,
-износ од 11.803,12 динара, са законском затезном каматом почев од 14.8.2014. године до исплате,
-износ од 7.752,69 динара, са законском затезном каматом почев од 11.9.2014. године до исплате,
-износ од 10.741,12 динара, са законском затезном каматом почев од 14.10.2014. године до исплате,
-износ од 9.986,35 динара, са законском затезном каматом почев од 13.11.2014. године до исплате,
-износ од 8.948,10 динара, са законском затезном каматом почев од 11.12.2014. године до исплате,
-износ од 10.550,65 динара, са законском затезном каматом почев од 13.1.2015. године до исплате,
-износ од 10.341,98 динара, са законском затезном каматом почев од 13.2.2015. године до исплате, као и да на досуђене износе надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање за тужиљу уплати припадајуће доприносе по основу обавезног пензијског и инвалидског осигурања, све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу четвртог изреке пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 84/20 од 2.9.2020. године, па се **ОДБИЈА** захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка, а тужени се **ОБАВЕЗУЈЕ** да тужилама, као солидарним повериоцима, на име трошкова првостепеног поступка исплати укупан износ од 195.917,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужилама, као солидарним повериоцима, на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати износ од 99.194,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 84/20 од 2.9.2020. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле АА из ..., којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете због мање исплаћене зараде, исплати појединачно одређене месечне износе, са законском затезном каматом почев од датума доспелости до исплате, као у садржају тог става, као и да на наведене износе надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање за тужилу уплати припадајуће доприносе по основу обавезног пензијског и инвалидског осигурања. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле ББ из ..., којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете због мање исплаћене зараде, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом почев од датума доспелости до исплате, као у садржају тог става, као и да на наведене износе надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање за тужилу уплати припадајуће доприносе по основу обавезног пензијског и инвалидског осигурања. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле ВВ из ..., којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде штете због мање исплаћене зараде, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом почев од датума доспелости до исплате, као у садржају тог става, као и да на наведене износе надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање за тужилу уплати припадајуће доприносе по основу обавезног пензијског и инвалидског осигурања. Ставом четвртим изреке обавезане су тужиле да туженом солидарно на име трошкова парничног поступка исплате износ од 5.080,00 динара.

Против наведене пресуде, тужиле су благовремено изјавиле жалбу, побијајући пресуду због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" број 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужила делимично основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном

поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужиле су биле запослене код раније постојећег привредног друштва “Колубара Метал” д.о.о. Вреоци. Код овог привредног друштва био је закључен Колективни уговор од 7.9.2009. године, а потом и Колективни уговор од 27.7.2012. године. Оба колективна уговора садржала су истоветне одредбе (члан 32 Колективног уговора од 7.9.2009. године и члан 33 Колективног уговора од 27.7.2012. године), којима је било предвиђено да се вредност радног часа за текућу годину, утврђује за сваки месец у висини вредности радног сата за најједноставнији рад, који се примењује код оснивача ПД РБ “Колубара” д.о.о. Лазаревац, а да евентуалну већу вредност уговорне стране могу споразумно накнадно утврдити (став 1), а ако се у току календарске године битно промене околности на основу којих је утврђена вредност радног часа за најједноставнији рад, уговорне стране ће га споразумно променити (став 3). Период обухваћен тужбеним захтевом односи се на период у којем су тужиле биле запослене у ПД “Колубара Метал” д.о.о. Вреоци (до 31.12.2013. године), а делом и на период када су биле запослене код РБ “Колубара” д.о.о. Лазаревац (од 1.1.2014. до 1.2.2015. године), у ком периоду је након статусне промене којим је ПД “Колубара Метал” д.о.о. Вреоци, припојена РБ “Колубара” д.о.о. Лазаревац, као оснивачу, тужени као послодавац следбеник, према одредби члана 150 Закона о раду, примењивао на запослене у огранку “Колубара Метал” опште акте послодавца претходника, односно Колективни уговор “Колубара Метал” д.о.о. од 27.7.2012. године. Статусном променом припајања, ПД РБ “Колубара” д.о.о. Лазаревац од 1.7.2015. године, послује у оквиру овде туженог ЈП ЕПС “Београд”. Одредбом члана 11 Одлуке о припајању од 29.11.2013. године, предвиђено је да је послодавац следбеник дужан да на запослене друштва преносиоца примењује општи акт друштва преносиоца – послодавца претходника, најмање годину дана од извршене статусне промене – промене послодавца, у складу са чланом 150 Закона о раду. Између директора ПД РБ “Колубара” д.о.о. Лазаревац, као послодавца, Синдикалне организације Органка “Колубара Метал” и Синдикалне организације “Колубара” у ЈП РБ “Колубара”, закључени су Споразуми о утврђивању вредности радног часа за Огранак “Метал”, којима је утврђена вредност радног часа за сваки месец у туженог периода. Висина потраживања утврђена је на основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио као неосноване постављене тужбене захтеве. Према датим разлозима, одлучујући о делу тужбеног захтева за накнаду штете због мање исплаћене зараде услед обрачуна зараде према вредности радног сата која је мања од вредности радног сата код оснивача, а за период у ком су тужиле биле запослене у ПД “Колубара Метал” д.о.о. Вреоци, првостепени суд је полазећи од одредби члана 32 став 3 Колективног уговора из 2009. године и члана 33 став 3 КУ “Колубара Метал” од 27.7.2012. године, оценио да је послодавац, као самостално правно лице, овлашћен да уговара вредност радног часа у вишем или нижем износу од цене рада код оснивача, а полазећи од економске моћи и пословања са губицима, односно позитивног пословања и да је сходно овлашћењима из члана 33 став 3 КУ, као и Споразуму са синдикатом, због промењених околности могао уговорити вредност радног часа у нижем износу од вредности радног часа код оснивача, па је као неоснован одбио постављени тужбени захтев тужилца у делу за

исплату утужене разлике зараде за период до 31.12.2013. године.

Одлучујући о преосталом делу тужбеног захтева, првостепени суд је с позивом на одредбу члана 150 Закона о раду и члана 11 Уговора о припајању од 29.11.2013. године, оценио да је тужени био у обавези да примењује Колективни уговор привредног друштва “Колубара Метал” д.о.о. Вреоци, најмање годину дана после преузимања запослених, али и дуже, до истека времена на које је закључен или до закључења новог, која околност је и остварена 6.2.2015. године, када је закључен ПКУ за ЕПС. Како су коефицијенти радних места у огранку “Колубара Метал”, били већи од коефицијената истих радних места у другим огранцима, код туженог су донете Одлука о измени и допуни Одлуке о организацији и систематизацији послова РБ “Колубара” доо Лазаревац – огранак “Колубара Метал” Вреоци од 16.1.2015. године и Одлука о изменама Одлуке о коефицијентима послова у ПД РБ “Колубара” од 30.1.2015. године, због чега тужени за јануар 2015. године, није утврђивао јединствену цену радног сата за запослене у огранку “Колубара Метал” и остале запослене, већ је на основу Одлуке директора туженог од 9.2.2015. године, утврђена вредност радног часа за огранак “Колубара Метал” за тај месец, па је првостепени суд утврдио да је тужени запосленима, па и тужилама, зараду за јануар 2015. и до 6.2.2015. године, исплаћивао у складу са одредбама Закона о утврђивању максималне зараде у јавном сектору и Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других примања код корисника јавних средстава, а од фебруара 2015. године, јединствено је утврђена цена радног сата за све запослене код туженог.

Доносећи одлуку у односу на постављене тужбене захтеве за исплату разлике зараде и уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за 2013. годину, садржану у делу става првог, другог и трећег изреке ожалбене пресуде, првостепени суд је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно применио материјално право.

Према правилима из члана 104 став 1 и 2 Закона о раду (“Службени гласник РС” бр.24/05...54/09), запослени има право на одговарајућу зараду, која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду. Запосленима се гарантује једнака зарада за исти рад или рад исте вредности који остварују код послодавца.

Према правилима из члана 104 став 3 истог закона, под радом исте вредности подразумева се рад за који се захтева исти степен стручне спреме, иста радна способност, одговорност и физички и интелектуални рад. Новелама ове норме објављеним у “Службеном гласнику” РС бр. 75/14, одређено је да се под радом једнаке вредности подразумева рад за који се захтева исти степен стручне спреме, односно образовања, знања и способности, у коме је остварен једнак радни допринос уз једнаку одговорност.

У случају статусне промене, односно промене послодавца у складу са законом, послодавац следбеник преузима од послодавца претходника општи акт и све уговоре о раду који важе на дан промене послодавца (члан 147 Закона о раду). Послодавац следбеник, према правилима из члана 150 истог закона дужан је да примењује општи акт послодавца претходника најмање годину дана од дана промене послодавца, осим ако пре истека тог рока истекне време на које је закључен колективни уговор код

послодавца претходника или код послодавца следбеника буде закључен нов колективни уговор.

Колективним уговором код Привредног друштва "Колубара метал" д.о.о. Вреоци, заведеним под бројем 11733 дана 27.2.2012. године, који је био на правној снази у време припајања овог привредног друштва оснивачу РБ "Колубара" д.о.о., одређено је да се основна зарада запосленог утврђује на основу коефицијента посла, вредности радног сата и месечног фонда остварених сати (члан 32). Према правилима из члана 33 истог акта, вредност радног часа за текућу годину утврђује се за сваки месец у висини вредности радног сата за најједноставнији рад који се примењује код оснивача ПД РБ "Колубара" д.о.о. Лазаревац, а евентуално већу вредност уговорне стране могу споразумно накнадно утврдити (став 1). Вредност радног часа за наредну годину, уговорне стране ће споразумно утврдити најкасније до 15. јануара наредне године, односно са даном доношења Плана пословања послодавца за ту годину, с тим да се све до закључења споразума, примењује вредност радног часа који је утврђен за месец децембар календарске године која јој претходи, увећан за сваки наредни месец у висини процента раста трошкова живота објављеним од стране надлежног органа за послове статистике (став 2). Ако се у току календарске године битно промене околности на основу којих је утврђена вредност радног часа за најједноставнији рад, уговорне стране ће га споразумно променити.

Поштујући наведену норму, према правном схватању овог суда, вредност радног часа морала је бити утврђивана запосленима код привредног друштва "Колубара метал" у висини вредности радног часа за најједноставнији рад, који се примењује код оснивача ПД РБ "Колубара" д.о.о. само у 2012. години, као години у којој је закључен Колективни уговор, јер на то упућује израз: "за текућу годину". Вредност радног часа за наредне године, уговорне стране самостално утврђују споразумом, а до његовог закључења примењује се вредност радног часа утврђена за месец децембар календарске године која јој је претходила, како то произлази из става 2 назначене норме и може се споразумно променити у случају битних промена околности.

У конкретном случају, директор Привредног друштва "Колубара метал" и синдикат су у 2013. години, закључили Споразум и Анекс тог споразума, којим су на начин прописан одредбом члана 33 став 2 назначеног Колективног уговора, утврдили вредност радног часа, по којима је тужиљама извршена исплата зараде за овај период, па тужиље неосновано потражују разлику зараде обрачунате по вредности радног сата код оснивача, за период у коме су били запослени у ПД "Колубара Метал" д.о.о. Вреоци, као самосталном привредном друштву.

Из изложених разлога, а како се наводима жалбе тужиља не доводи у питање правилност и законитост првостепене пресуде у овом делу, овај суд је потврдио ожалбену пресуду у односу на постављене тужбене захтеве за исплату утужене разлике зараде за 2013. годину, а с обзиром на акцесорни карактер захтева за уплату доприноса, ожалбена пресуда је потврђена и у односу на тужбене захтеве за уплату доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за исти период.

Међутим, доносећи одлуку у односу на постављене тужбене захтеве тужиља за исплату разлике зараде за период од 1.1.2014. до 31.1.2015. године, првостепени суд је

на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, погрешно применио материјално право, због чега је првостепена пресуда у том делу преиначена.

Наиме, примењујући Колективни уговор послодавца претходника, по правном схватању овог суда, тужени као послодавац следбеник није био овлашћен да, након извршене статусне промене, са Синдикатом закључи споразуме о вредности радног часа за запослене у огранку “Колубара метал” у нижој вредности од вредности радног часа одређеног за запослене у осталим организационим јединицама, како је то погрешно закључио првостепени суд.

Као елемент за обрачун основне зараде запосленог, вредност радног часа мора бити иста за све запослене код послодавца, јер се у супротном нарушава императивно правило прописано одредбом члана 104 став 2 и 3 Закона о раду о једнакој заради за исти рад или рад исте вредности, без обзира на посебна правила код промене послодавца из члана 150 ЗОР, према којима је послодавац следбеник дужан да примењује општи акт послодавца претходника најмање годину дана од дана промене послодавца уколико не закључи нов колективни уговор. Одређивање вредности радног часа запосленима у Огранку “Колубара метал” у нижем износу од вредности радног часа осталим запосленима, има за последицу различиту основну зараду за исти рад или рад исте вредности. Тако одређена вредност радног часа не може се правдати лошим пословним резултатима послодавца претходника. Ово зато што пословни резултати организационе целине код послодавца могу бити евентуално од утицаја на одређивање дела зараде по основу доприноса запосленог пословном успеху послодавца у смислу члана 105, 106 и 107 Закона о раду, али не и основ за одређивање различите основне зараде кроз различиту вредност радног часа запослених у организационим јединицама код истог послодавца.

Цена рада за исти рад или рад исте вредности мора бити иста, без обзира у ком организационом делу истог правног субјекта се рад обавља, у складу са Уставом зајемченим правом на правичну накнаду за рад, какво је правно схватање заузео Уставни суд у одлуци Уо-25/09 од 9.6.2010.године.

Послодавац следбеник је у року из члана 150 Закона о раду, имао могућност да измени опште акте, закључи нов колективни уговор и изједначи коефицијенте за радна места на који начин би испунио законску обавезу да запосленима исплаћује једнаку зараду за исти рад, као што је то учинио након утуженог периода, па су стога без значаја наводи туженог да су коефицијенти радних места код послодавца претходника били већи у односу на коефицијенте истих радних места код послодавца следбеника, при чему тужени за ову своју тврдњу, до закључења главне расправе пред првостепеним судом није предочио доказе.

У конкретном случају, без разумно оправданог разлога, запослени из припојеног привредног друштва стављени су у неравноправан положај у односу на друге запослене код туженог послодавца, чиме је тужени поступио супротно правилима о забрани дискриминације из члана 18, 19 и 20 Закона о раду, која је у овом случају извршена по основу права тужилаца на исплату зараде према вредности радног часа одређеног за друге запослене.

Из изнетих разлога, овај суд је преиначио ожалбену пресуду у делу става првог, другог и трећег изреке и обавезао туженог да тужиљама, за период од јануара 2014. до јануара 2015. године, исплати разлику зараде обрачунате према вредности радног часа за запослене у осталим пословним јединицама туженог и зараде исплаћене тужиљама у означеном периоду, према вредности радног часа за запослене у огранку “Колубара метал”.

На досуђене новчане износе тужиљама, у смислу члана 277 и 324 Закона о облигационим односима, у вези правила из члана 110 Закона о раду, припада и законска затезна камата почев од дана доспелости сваког појединачног месечног износа, до исплате.

Применом правила из члана 2 и 51 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, као акцесорни, усвојен је и тужбени захтев тужиља да се обавезе тужени да на досуђене износе разлике зараде надлежном Фонду ПИО уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање.

С обзиром на исход спора и успех странака у њему, преиначено је и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртог изреке побијане пресуде и применом одредби члана 153 и 154 Закона о парничном поступку, захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног поступка је одбијен, док је тужени обавезан да тужиљама, као солидарним повериоцима, накнади трошкове првостепеног поступка, и то на име састава 3 тужбе у износу од по 6.000,00 динара, састава 2 поднеска у износу од по 12.000,00 динара, заступања на 4 одржана рочишта у износу од по 13.500,00 динара, за састав жалбе од 11.12.2019. године, износ од 24.000,00 динара, таксе на жалбу у укупном износу од 10.160,00 динара, на име трошкова вештачења износ од 18.000,00 динара, судске таксе за тужбу, и то за тужиљу АА у износу од 3.440,00 динара, за тужиљу ББ у износу од 3.440,00 динара и за тужиљу ВВ у износу од 3.280,00 динара, судске таксе за првостепену одлуку, и то за тужиљу АА у износу од 12.562,00 динара, за тужиљу ББ у износу од 12.603,00 динара и за тужиљу ВВ у износу од 12.432,00 динара, што укупно износи 195.917,00 динара, а све имајући у виду успех тужиља у спору и важећу таксену тарифу садржану у Закону о судским таксама и Тарифу о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката. Тужиљама нису досуђени трошкови за неодржана рочишта, јер је пуномоћник тужиља благовремено обавештен о одлагању рочишта од 24.5.2017. године, на које није приступио, а рочиште од 8.5.2019. године је одложено јер тужиље нису уплатиле трошкове вештачења.

Тужиље су у значајном делу успеле у поступку по жалби, па су им сразмерно успеху у поступку признати трошкови које су имале за састав жалбе од 28.9.2020. године, у износу од 24.000,00 динара. Осим тога, тужиље су у поступку по жалби имале и посебне трошкове за судску таксу на жалбу и другостепену пресуду, и то тужиља АА у износу од по 12.562,00 динара, тужиља ББ у износу од по 12.603,00 динара и тужиља ВВ у износу од по 12.432,00 динара, па је овај суд обавезао туженог да тужиљама, као солидарним повериоцима, накнади и ове трошкове, који укупно износе 99.194,00 динара.

Из изнетих разлога, применом одредби члана 390, 394 тачка 4 и члана 165 став 1 и 2 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...18/20), одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Гордана Тошић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић